

57. FESTIVAL IGRANOG FILMA U PULI – »72 DANA« DEBITANTA DANILA ŠERBEDŽIJA

Sve ličke rane ili od folka do punka

Prva velika Šerbedžijina uloga u Areni nakon Berkovićeve »Kontese Dore« iz 1993. godine iščekivala se s nestrpljenjem, a njegov povratak više je nego uspješan

Drugi debitant na 57. Puli, i opet uspješno. I Danilo Šerbedžija, kao i Nevio Marasović, dijete je TV-a i tu stječe radno iskustvo i profesionalnost, baš kao generacija prije njega na glazbenim spotovima. Reklame i namjenski filmovi dodatno su im otvorili mogućnosti da prije svega savladaju zanat bez greške i okupe širok broj suradnika. Kod Danila je to Andrej Korovljev kao pomoćnik režije, što je ovom tandemu omogućilo da se s(p)retno izvuku iz žanrovski vrlo zahtjevne crnohumorne komedije, koja nije lišena ni političkih konotacija na suvremenu hrvatsku stvarnost.

Važna suvozačica u ovoj vožnji je montažerka Ivana Fumić, koja je zaslužna da se ritam humora ne istroši.

Uspjeli su uzde držati do kraja i traktor uvesti u garažu, a puno je lakše kad je za volanom netko toliko iskusan u domaćim i međunarodnim filmskim vodama kao što je to Rade Šerbedžija, i još u igranom prvijencu sina Danila, uz kćer Luciju, i još u rodnoj Lici, s puno starih prijatelja i suradnika, pa se u cijeloj priči ne mogu isključiti ni nostalgični momenti i nadahuća. Zapravo je ovo prva velika Šerbedžijina uloga u Areni nakon Berkovićeve »Kontese Dore« iz 1993. Pojavljivao se epizodno kod Aćimovića (»Jel' jasno, prij-

»72 dana« će imati svoju publiku – prizor iz filma

telju») i tu i tamo ponegdje (recimo kod Nole).

Produženo sredstvo glume

Kad netko poput Šerbedžije dobrim dijelom obilježi filmsku epohu ovih prostora, normalno je da se iščekuje kakav će biti njegov povratak u svoj prirodni milje. I što reći nego više no uspješno. Tek sada se vidi koliko su prazne gastarbajterske uloge po svijetu, ali i da glumca čini i njegov jezik kao produženo sredstvo glume. U »72 dana« on je lukavi i pokvareni

Mane, čovjek starog kova koji sve grabi sebi, tiranin u obitelji, ali ne libi se podići lopatu i na druge koji bi ugrozili njegove interese. Uloga koju je sin očito pisao za oca, a ovaj mu vratio na najbolji mogući način. Naime, pro-

ANSAMBL Glumci u filmu čine uskladen ansambl vrhunskih solista, i bilo tko za koga dignete ruku može ugrabiti nagradu

blem ove ličke srpske obitelji je u egzistenciji koja visi o tankoj niti, američkoj penziji koju dobiva baba za svog pokojnog muža, a od nje svi nekako žive. Dok je babe bit će i kolača, i dok to Mane podgrijava, obitelj drži na okupu i strahu, a kad se pobune sve na kraju odleti u zrak.

Eto, to je glavni motiv oko kojega se sve vrti i brzo bi se istrošio – jer ne može ni baba vječno – da se u igru ne umiješaju kamatari, svađa sa susjedom Hrvatom na osobnoj, a ne političkoj ili nacionalnoj razini, želja mladih da se maknu iz te vukojebine i zasviraju nešto drugo u životu.

Žiri je generacijski raznolik

Umjetnički ravnatelj festivala Zlatko Vidučković jučer je predstavio članove ocjenjivačkog suda Nacionalnog programa u sastavu: redatelj Bogdan Žižić, glumica Suzana Nikolić, glumac Špiro Guberina, inženjer postprodukcije Dado Valentić i filmolog Krešimir Mikić, te ocjenjivačkog suda Međunarodnog programa kojeg sačinjavaju Elvis Lenić, Mario Kozina i Tomislav Kurelec.

Predsjednik suda Nacionalnog programa Bogdan Žižić kazao je da je žiri generacijski raznolik te da će mlađi kolege možda imati više senzibiliteta za neke filmske novine. Elvis Lenić, predsjednik žirija Međunarodnog programa, istaknuo je raznolikost filmova u tom programu – od art filmova koje je publika mogla pogledati u ležernoj atmosferi Kaštela, do hollywoodskih blockbustera koji se prikazuju u sklopu Popularnog programa u Areni.

Zlatko Vidučković i članovi ocjenjivačkog suda

E

Osam godina za »72 dana«

Ekipe filma »Sedamdeset i dva dana« jučer se nakon jutarnje projekcije za novinare predstavila novinarima u festivalskom centru u Circolu.

– Scenarij sam napisao još 2002. godine i za realizaciju filma trebalo mi je punih osam godina. Film je temeljen na istinitoj priči koju sam čuo u vojsci i koju je ispričao neki Crnogorac. On je živio zajedno s ocem, stricem i rođakom, no nitko od njih nije radio već su, kako je on to rekao, pazili da baba ne umre. Ja sam tu priču prebacio u Liku i pitao se što bi se dogodilo da baba zaista umre, kazao je redatelj filma Danilo Šerbedžija.

Rade Šerbedžija kaže da mu nije bilo teško slušati »naredbe« sina.

– Danilo i ja radili smo na više zajedničkih projekata i imamo dobru interakciju. Kada sam prvi put surađivao s njim iznenadilo me koliko ima energije. Mi zapravo i nemamo onaj arhetipski odnos otac-sin, drugari smo, a na filmu sam bio samo dio ekipe, kazao je Šerbedžija.

Glumica Mira Banjac kaže da joj je jasno da se niti jedna glumica ne otima za ulogu babe, no kada je u scenariju vidjela da u filmu postoje čak dvije babe, molila je Danila Šerbedžiju da ih odglumi obje.

Producent filma Ivan Maloča napomenuo je da je film nastao kao svi hrvatski filmovi – hobistički.

– Nažalost, niti jedan hrvatski film nije napravljen na poštenoj produkcijskoj razini. Moraju se raditi kompromisi, a oni se u konačnom proizvodu itekako osjete – zaključio je Maloča.

B. VINCEK

Danilo Šerbedžija

Kada baba umre treba joj naći zamjenu ne bi li penzija dalje stizala, pa se kolo sreće okreće do nove neizvjesnosti.

Uigrana ekipa

Naslov filma je prvi stih pjesme, »Sedamdeset i dva dana na mom srcu leži rana...«. A ostalo se fučka: »...Nije rana od bolesti, već od tuge i žalosti...«. Upravo je u pjesmama ključ razumijevanja ovog humora, umivenog izvrsnom kamerom Sashe Rendulića koji kao osnovni motiv i narodnu folk podlogu glazbeno podržava Miroslav Tadić, a vokalom mu se pridodaje i sam Šerbedžija (»Aoj, Liko«), da bi onda te motive mladi pre-radivali u rock ili punk varijantu kao svoj otpor koji Mane gasi isključenjem osigurača, pa su tako njihove ličke rane stalno otvorene.

Ravnodušni dobričina Bogdan Diklić, u filmu Manin brat Joja, pa Mira Banjac kao baba, Dejan Aćimović kao susjed Mile, Nebojša Glogovac kao

policajac, Predrag Vušović, poštar, Krešimir Mikić kao dobroćudni Branko koji bi radije u punk nego ostao u folku, i malo i ugodno iznenađenje u liku Živka Anočića kao anemičnog Todora koji i nije lud koliko se to čini, uz »opasno« pojavljivanje kamataru Dragana Nikolića i Pere Močiboba, čine uskladen ansambl vrhunskih solista, i bilo tko za koga dignete ruku može ugrabiti nagradu.

Dobro je da žiri ima s čime vagati. Danilo Šerbedžija držao se u svom igranom debiju zdrave i pouzdane devize: Liku nika-ko ne podcjenjivati, nije ovdje slučajno niknuo jedan Tesla. Kaže Joja da su Amerikanci Ličanima ukrali klisane i pretvorili ga u bejzbol. Nema sumnje da će ovaj film imati svoju publiku, možda i više od Vukovara do Niša nego od Pule do Kotora, što producentu Ivanu Maloči neće nimalo smetati u novim poslovima.

Mate ĆURIĆ